

Spørgsmaal om, at nogle enkelte Grundejere i Landet kunde opnaa derved, virkelig være det Offer værd, som her er Spørgsmaal om: At bryde de gamle, gode Principper for den danske Finansstyrelse og komme ind paa noget som dette, som er en Begyndelse, der fører, hvorhen man ikke ved? Jeg tror det ikke.

Men idet Flertallet saaledes er bestemt Modstander af Lovforslagets § 3 og stiller Forslag om at udstemme § 3, skal jeg tilføje, at der naturligvis nok paa anden Maade kunde blive Tale om at støtte Realkreditens yderligere, end det allerede er flet ved Optagelsen af Statslaanet, som ganske vist kun ad indirekte Vej har støttet den. Der vil godt kunne være Tale om at træffe visse Foranstaltninger, som kunne tjene til Realkreditens Gavn, og jeg kan sige, at der i det Flertal, som saaledes modsetter sig § 3, er et virkelig Ønske om at gøre, hvad man i den Henseende formaar. Hvis Forslag maatte fremkomme om at støtte Realkrediten paa anden Maade, end her er foreslaaet, vil Flertallet sikkert ikke holde sig tilbage fra at yde sin mest loyale Medvirkning til, at det kan opnaas.

Jeg skulde endnu blot om dette Punkt gøre en Bemærkning, som jeg maaste egentlig burde have sat i Spidsen, og det er, at selv om man virkelig skulde mene, at det kunde forsvares at komme med Statsgaranti for den Slags Udlaan, om hvilke vi her tale, kunde det sikkert ikke forenes med de Grundsaetninger, hvorefter man ellers gaar, at man vilde paatage sig denne Statsgaranti for Institutioner, i hvis Styrelse man ikke har nogen Del. Man kan ikke tænke sig, at den danske Stat skulde gaa hen og paatage sig en saadan Garanti for store Beløb og Institutioner, som Staten selv ikke administrerer, og for Øjeblikket næppe en Gang kontrollerer.

Jeg regner det derhos for intet, at Lovforslaget selv kun gaar ud paa, at man skal indskrænke Garantien til et Beløb af 150 Mill. Kr. Det vilde man aldrig kunne blive staaende ved. Er man inde paa denne Sag, maa man gaa videre, det vil med Nødvendighed følge af Forholdenes Natur.

Saaledes som Betænkningen lyder, er der en Fejl i den, naar det er sagt, at Forslaget om, at § 3 udgaar, er stillet af Flertallet under Nr. 1. Jeg beder om Undskyldning for, at denne Fejl er indløben. Forholdet er dette, at Forslaget om, at § 3 skal udgaa, er stillet af Udvalgets Flertal, 8 Medlemmer, nemlig Udvalget med Undtagelse af de 6 Medlemmer, som danne de 2 Mindretal.

Jeg skal derefter ganske kort gøre nogle Bemærkninger om Lovforslagets andre Paragraffer, som gaa ud paa at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at stadfæste visse Forandringer i de bestaaende Kreditforeningers Statutter. Overensstemmende med de Udtalelser, der saldt blandt andet fra mig ved 1ste Behandling, er der af Udvalgets Flertal — og denne Gang er det hele Udvalget med Undtagelse af 3 Medlemmer, som det vil ses ved Behandlingen af Undbringingsforslagene — stillet Forslag om, at de ikke amortisable Laan, som Kreditforeningerne skulle have Lov til at yde, ikke maa overstige $\frac{2}{10}$ af Vurderingssummen. Man har altsaa der foreslaaet at føre denne Bestemmelse tilbage til den Affattelse, den havde fra Regeringens Side, da Lovforslaget blev fremsat. — Dernæst har man under Nr. 2 og 3 ligeledes foreslaaet i alt væsentligt at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det havde fra Regeringens Side, idet man har foreslaaet, at Betingelsen for, at disse Statutterforandringer, der er Spørgsmaal om her, skulle kunne stadfæstes, ogsaa skulle være, at Valget af den administrerende Direktør eller, hvor en saadan ikke findes, Formanden for Direktionen, skal godkendes af Indenrigsministeren, og at der ved Foreningen ansættes to Revisorer, saaledes at Indenrigsministeren udnævner den ene og godkender Valget af den anden. Man har troet, at disse Foranstaltninger ere rigtig, rimelige og heldige. — Særlig skal jeg bemærke, at man kan ikke blive ved med bestandig at tale om, at vi her have at gøre med private Institutioner, og at man skal lade de private Institutioner gaa i Fred og gøre deres Gerning, som de selv bedst vide, ville og kunne. Det kan man ikke blive ved med at sige, naar man ved, at de danske Kreditforeninger nu beherske det danske Laanemarked i en saadan Grad, at det er saare vanskeligt at faa private eller offentlige Kapitaler anbragte mod tilstrækkelig Sikkerhed. Folk have efterhaanden sluttet sig til Kreditforeningerne i saa stor Maalestof, at i Sandhed store offentlige Interesser ere knyttede til, hvorledes disse Anstalter bestyres. Saa længe det var imaa Institutioner, kunde man raisonnere som saa: Det er os Laantagere, der høste solidarisk, det er altsaa udelukkende vore Anliggender, hvorom det drejer sig. I Kreditorer behøve ikke at frygte for noget; saa længe det kun var imaa Anstalter, hver for sig med saa Medlemmer, kunde det Raisonnement saa nogenlunde forsvares. Men efter at en saa stor Del af Rationalformuen er bleven anbragt i disse Papirer, saasom Overformyn-